

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: J. S., zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 562/VL - 07 - ZA09 - 2008 ze dne 29. 9. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 48 Az 90/2008 - 13 ze dne 6. 1. 2009,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 29. 9. 2008, č. j. OAM - 562/VL - 07 - ZA09 - 2008, bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) citovaného zákona se zastavuje. Dále bylo rozhodnuto, že podání žaloby nemá odkladný účinek podle § 32 odst. 3 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž bylo obecně namítáno porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a dále ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, s tím, že správní orgán rozhodl v rozporu se skutkovým stavem a vydal proto nezákonné rozhodnutí. Žalobce se obává návratu do země původu - Sýrie, kde je pronásledován z národnostních a náboženských důvodů. Z uvedených důvodů se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a citovaného zákona. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Podání ve věci žaloby ze dne 15. 10. 2008, jež byla Krajskému soudu v Praze doručena dne 17. 10. 2008 však nebyla žalobcem vlastnoručně podepsána.

Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahovalo obecné náležitosti podání podle § 37 odst. 3, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj., že podání ve věci žaloby nebylo žalobcem podepsáno, krajský soud podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval žalobce usnesením ze dne 20. 10. 2008, č. j. 48 Az 90/2008 - 5, aby ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení usnesení podání ze dne 15. 10. 2008 doplnil svým podpisem a takto doplněné podání předložil ve stanovené lhůtě soudu. Současně byl žalobce poučen, že pokud ve stanovené lhůtě nebude podání doplněno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o podání odmítne v souladu s ust. § 37 odst. 7 s. ř. s. Výzva k doplnění byla žalobci doručována na adresu uvedenou v žalobě: V H.813/13, P. 4 – L. Výzva k doplnění podání byla žalobci ve smyslu § 42 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 50c o. s. ř. doručena dne 10. 11. 2008, avšak žalobce ve stanovené lhůtě, ani později, nedostatek svého podání neodstranil. Vzhledem k tomu, že ve stanovené lhůtě žaloba nebyla žalobcem k výzvě soudu podepsána, žalobce tedy své podání nedoplnil a v řízení pro tento nedostatek nelze pokračovat, Krajský soud v Praze postupoval v souladu s platnou právní úpravou podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením ze dne 6. 1. 2009, č. j. 48 Az 90/2008 - 13, žalobu odmítl.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o této kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 12. 1. 2009, kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Praze dne 23. 1. 2009. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou, která mu byl ustanovena k jeho žádosti usnesením ze dne 25. 2. 2009, č. j. 48 Az 90/2008 - 31.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Toliko uvádí, že kasační stížnost podává z tohoto důvodu a navrhuje, aby soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Současně požádal, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost byla k výzvě soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 48 Az 90/2008 - 31, doplněna tímto usnesením stěžovatelí ustanovenou advokátkou. Stěžovatel namítá, že je pro svoji negramotnost neschopný číst a podepisovat dokumenty a v tomto směru je odkázán na pomoc tlumočníka či dalších osob. Uvádí, že již v samotném rozhodnutí žalovaného byla tato skutečnost konstatována a tvrzena po dobu celého řízení o udělení mezinárodní ochrany. Za této situace se stěžovatel domnívá, že mu měl být pro toto řízení z důvodu negramotnosti ustanoven zástupce, aby jeho práva byla ve smyslu § 35 s. ř. s. zachována, případně mu měl být ustanoven opatrovník podle § 29 odst. 3 o. s. ř. Stěžovatel dále uvádí, že od října 2008 trpěl v důsledku svých neutěšených poměrů depresi a bolestmi hlavy, pro které byl nucen vyhledat odbornou pomoc neurologa. V důsledku svého zdravotního stavu a nedostatku možnosti porozumět zaslaným materiálům pak bez jeho viny došlo k odmítnutí žaloby. Navíc se dozvěděl, že na něho byl vydán příkaz k zatčení, neboť nenastoupil vojenskou službu v armádě Syrské arabské republiky z důvodu odmítání muslimského náboženství. Podle názoru stěžovatele procesní pochybení soudu mělo dopad na postavení stěžovatele jako účastníka řízení, který není plně způsobilý. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se ztotožňuje s rozhodnutím soudu, námitky uplatněné v kasační stížnosti považuje za nedůvodné a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Vzhledem k tomu, že v daném případě se jednalo o odmítnutí návrhu, Nejvyšší správní soud se v dalším koncentroval na otázku, zda se krajský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti v uvedeném směru.

Obecné náležitosti žaloby jsou upraveny v ust. § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. Podle odst. 3 citovaného ustanovení z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání (dále jen „podatel“) v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Jiné osobní údaje uvede jen tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána. Podléhá-li podání soudnímu poplatku, musí být opatřeno kolkovou známkou v odpovídající hodnotě a musí k němu být připojeny listiny, jichž se podatel dovolává. Podání, které je třeba doručit ostatním účastníkům a osobám na řízení zúčastněným, musí

být předloženo v potřebném počtu stejnopisů. Podle odst. 5 téhož ustanovení předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Jak vyplývá z platné právní úpravy, jednou z povinných obecných náležitostí žaloby v řízení o rozhodnutí správního orgánu je vlastnoruční podpis žalobce (§ 65 odst. 1, § 71 odst. 1, § 37 odst. 3 s. ř. s.), případně jeho zástupce. V případě, že žalobce, resp. jeho zástupce, ani na základě usnesení předsedy senátu ve stanovené lhůtě žalobu nedoplní, stane se z původně odstranitelné procesní překážky neodstranitelná procesní překážka, neboť chybějící podpis znamená, že není možno zjistit, zda žaloba byla projevem žalobcovy vůle domáhat se tímto podáním u soudu ochrany svého veřejného subjektivního práva či nikoliv. Nepodepsaná žaloba brání soudu pokračovat v zahájeném řízení, a proto ji soud usnesením odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že byla porušena jeho zákonná práva v řízení o žalobě před soudem prvního stupně, když mu nebyl ustanoven zástupce podle § 35 s. ř. s., příp. opatrovník podle § 29 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatel si mohl pro řízení o žalobě zvolit svého zástupce, případně v souladu s ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. podat návrh na ustanovení zástupce soudem, avšak takto neučinil. Rozhodnutí o ustanovení opatrovníka pro řízení podle § 29 odst. 2 o. s. ř. je věcí posouzení konkrétního případu soudem. Tvzení stěžovatele o neschopnosti podepisovat dokumenty lze považovat za účelové, neboť stěžovatel v předcházejícím řízení podepisoval písemnosti, včetně žaloby, podání ve věci kasační stížnosti aj., jak vyplývá z obsahu soudního spisu. Nové tvrzení stěžovatele uvedené v kasační stížnosti, že byl vydán v důsledku nenastoupení vojenské služby příkaz k jeho zatčení, nesměřuje z povahy věci proti rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby pro nesplnění podmínek řízení, a proto se touto námitkou Nejvyšší správní soud nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Praze napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti spočívající v odmítnutí návrhu, neboť stěžovatel na výzvu soudu k odstranění vad podání vůbec nereagoval; kasační stížnost není důvodná, a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2009, č. j. 48 Az 90/2008 - 31, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Irena Straková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) (nikoliv písm. a/ a f/, jak advokátka uvádí ve svém sdělení ze dne 28. 4. 2009 - vyčíslení odměny k výzvě soudu) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní

služby po 2100 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 3. 2009, a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 5712 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu